

IJAN MEKDONALD

TRILOGIJA

LUNA

Vučji mesec

Preveo
Goran Skrobonja

Laguna

Naslov originala

Ian McDonald

WOLF MOON

Copyright © Ian McDonald 2017

In addition the Publishers shall reproduce in every copy of the Translation produced by them the copyright notice in exactly the same form (including the date of original publication and the name of the original publisher) as it appears in the Proprietors' edition of the Work, together with the words '**First published by Gollancz, an imprint of The Orion Publishing Group, London**'. The Publishers undertake to impose these same conditions on any licensees.

Translation copyright © 2021 za srpsko izdanje, LAGUNA

LUNA

Vučji mesec

Sadržaj

<i>Dramatis personae</i>	9
VUČJI MESEC.	13

BLIŽA STRANA MESECA

Posle pada: Ovan 2103.	17
1. Devica 2105.	25
2. Devica–Vaga 2105.	53
3. Ovan 2103 – Blizanci 2105.. . . .	79
4. Vaga 2105.	112
5. Vaga–Škorpija 2105.	153
6. Blizanci 2105.	200
7. Vaga–Škorpija 2105.	229
8. Škorpija 2105.	266
9. Lav–Devica 2105.	316
10. Škorpija 2105.. . . .	336
11. Škorpija 2105.. . . .	362
Rečnik	399
Lunarni kalendar	403
O piscu	405

Dramatis personae

KORTE

Arijel Korta: nekadašnja advokatica u Klavijevom sudu

Marina Kalzage: lična asistentkinja i telohraniteljka Arijel Korte

Robson Korta: sin Rafe Korte i Rejčel Makenzi

Luna Korta: kći Rafe Korte i Lusike Asamoe

Lukas Korta: drugi Adrijanin sin; džonmu *Korta helija*

Amanda Sun: bivša *oko* Lukasa Korte

Lukasinjo Korta: sin Lukasa Korte i Amande Sun

Vagner „Lobinjo“ Korta: četvrti (razbaštinjeni) sin Adrijane Korte; analitičar i Mesečev vuk

Doktorica Karolina Makareg: lična lekarka Adrijane Korte

MADRINJE

Flavija: surogat-majka Karlinjosa, Vagnera i Lukasinja Korte

Elis: surogat-majka Robsona i Lune Korte

MAKENZI METALI

Robert Makenzi: osnivač *Makenzi metala*; penzionisani generalni direktor

Džejd Sun Makenzi: druga *oko* Roberta Makenzija

Alisa Makenzi: *oko* Roberta Makenzija (pok.)

Dankan Makenzi: najstariji sin Roberta i Alise Makenzi, generalni direktor *Makenzi metala*

Anastasija Voroncova: *oko* Dankana Makenzija

Apoloner Voroncova: *keđi-oko* Dankana Makenzija

Adrijan Makenzi: najstariji sin Dankana i Apoloner Voroncove; *oko* Džonatona Kajodija, Mesečevog Orla

Deni Makenzi: najmlađi sin Dankana i Apoloner Voroncove; Prvi Koljač posle smrti Hedlija Makenzija

MAKENZI HELIJUM

Brajs Makenzi: mlađi sin Roberta Makenzija, finansijski direktor *Makenzi metala*, otac brojnih „usvojenika“

Hoang Lam Hung: usvojenik Brajsa Makenzija i nakratko *oko* Robsona Korte

Analiz Makenzi: tamni amor Vagnera Korte u njegovom tamnom aspektu

ASAMOE

Lusika Asamoa: omahene Kotokoa AKA

Abena Asamoa: studentkinja političkih nauka i povremeno amor Lukasinja Korte

Kođo Asamoa: kolega Lukasinja Korte iz kolokvijuma i Mesečev trkač

Adeladža Oladele: (nakratko) amor Lukasinja Korte

Afi: Abenina koleginica iz kolokvijuma u Tveu

SUNI

Gospa Sun: Udova od Šekltona, baba generalnog direktora
Taijanga

Sun Džijuen: generalni direktor *Taijanga*

Sun Guanjin: jingjun *Taijanga* (zamenik generalnog direktora)

Sun Livej: direktor finansija *Taijanga*

Džejd Sun: *oko* Roberta Makenzija

Tamsin Sun: direktorka pravnog sektora *Taijanga*

Darije Makenzi-Sun: sin Džejd i Roberta Makenzija

Amanda Sun: bivša *oko* Lukasa Korte

VTO

Valerij Voroncov: osnivač VTO; generalni direktor *VTO Sve-
mira*

Jevgenij Voroncov: generalni direktor *VTO Meseca*

Valentina Voroncova: zapovednik VTO ciklera *Sveti Petar
i Pavle*

Doktorica Volikova: lična lekarka Lukasa Korte

Grigorij(a) Voroncov(a): bivši amor Lukasinja Korte

KORPORACIJA ZA LUNARNI RAZVOJ

Džonaton Kajodi: Mesečev Orao; predsednik *Korporacije za
lunarni razvoj*

Vidija Rao: ekonomista i matematičar, Beli Kunić i član Lu-
narijanskog društva, aktivista za nezavisnost

SESTRINSTVO GOSPODARA SADAŠNJICE

Madrinja Flavija: pristupila sestrinstvu posle njenog izgnan-
stva iz Boa Viste

Mai de santo Odunlade Abosedede Adekola: sveta mati Sestara
Gospodara Sadašnjice

Irma Loa: sestra i nekadašnja ispovednica Adrijane Korta

MERIDIJAN / KRALJICA JUGA

Marijano Gabrijel Demarija: direktor Škole sedam zvona,
koledža za ubice

VUKOVI

Amal: vođa čopora Plavih vukova iz Meridijana

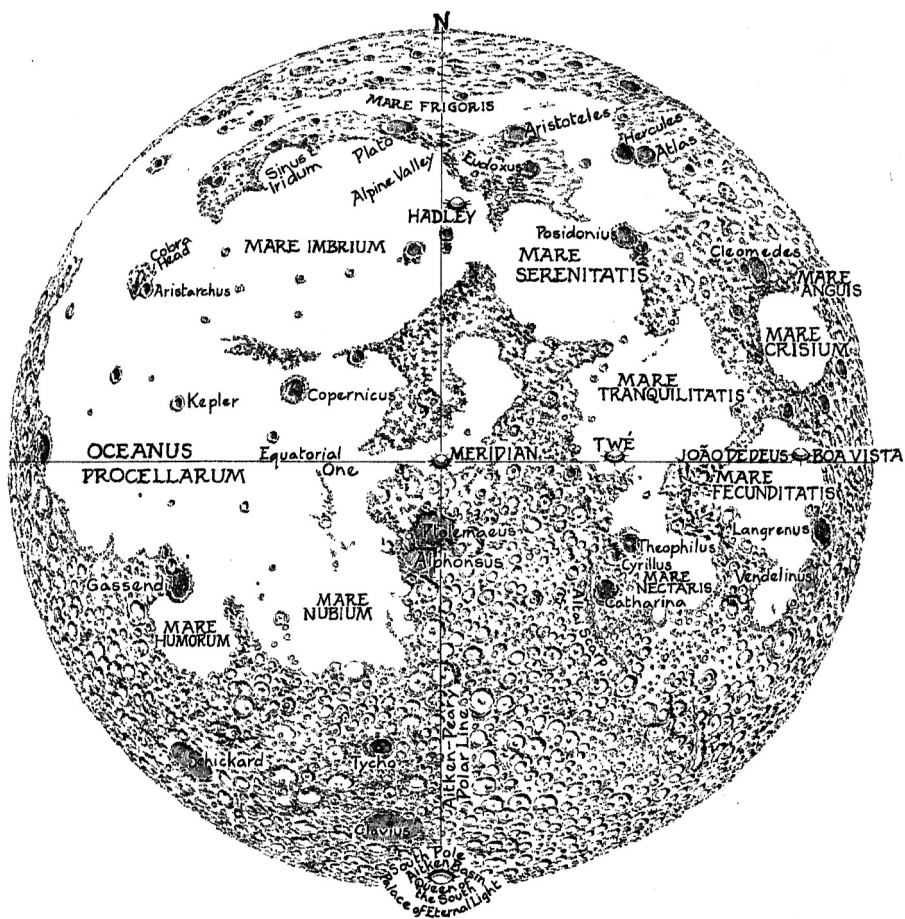

VUČJI MESEC

Zemljoradnički almanah koristi nazive za mesece od američkih domorodaca sa teritorije današnjih severoistočnih Sjedinjenih Država.

Vučji mesec je mesec januar, mesec kada vukovi zavijaju od gladi i oskudice; mesec najdublje hladnoće i tame.

BLIŽA STRANA MESECA

POSLE PADA: OVAN 2103.

„Vodite me na Zemlju“, rekao je Lukas Korta. Posada ga je odvezala iz kapsule Mesečeve petlje i odvušla u komoru anoksičnog, hipotermičnog, dehidriranog.

„Nalazite se na VTO cikleru *Sveti Petar i Pavle*, senjor Korta“, rekla je žena koja je rukovala komorom dok je zatvarala vrata pod pritiskom.

„Utočište“, šapnuo je Lukas Korta i povratio. Pet sati se uzdržavao dok je kapsula bežala od uništenja *Korta helija*. Pet sati, dok su ciljani udari uništavali njegovu industriju napolju na morima Lune, dok je napadački softver zamrzavao njegove finansije, dok su koljači Makenzija prosipali utrobu njegovog grada. Dok su njegova braća potezala sečiva da brane kuću Korta, i dok je on bežao preko Mora plodnosti, uvis i dalje od Meseca.

Spasavaj kompaniju, kazao je Karlinjos. *Imaš plan?*

Uvek imam plan.

Pet sati, u rotiranju sve dalje od uništenja *Korta helija* nalik na krhotinu posle eksplozije. Zatim uteha ruku, toplina glasova, čvrstina broda oko njega – broda, ne mehura od aluminijuma i plastike – opustila je njegove stegnute mišiće i on je povratio. Posada VTO za održavanje ušla je sa ručnim usisivačima.

„Od pomoći je ako se orijentirate ovako, senjor Korta“, rekla je upraviteljka komore. Obavila je Lukasova ramena prekrivačem od folije dok ga je posada okretala u uspravni položaj i uvodila u lift. „Vrlo brzo ćemo vas vratiti pod lunarnu gravitaciju.“

Lukas je osjetio da se lift pomera i obrtna gravitacija ciklera hvata njegova stopala. *Zemlja*, pokušao je da kaže. Krv je začušila reči. Rasprsele alveole čegrtale su mu u grudima. Disao je vakuum, dole na Moru plodnosti, kad je Amanda Sun pokušala da ga ubije. Sedam sekundi je bio izložen goljoj površini Mesece. Bez odela. Bez vazduha. Izdahni. To je bilo prvo pravilo Mesečevih trkača. Isprazni pluća. Zaboravio je, zaboravio je na sve osim na vazдушnu komoru stanice Mesečeve petlje koja se nalazila pred njim. Pluća su mu popucala. Sada je bio Mesečev trkač. Trebalo bi da ima značku: Dona Luna, pola lica crne kože, druga polovina bela lobanja. Lukas Korta se nasmejao. Načas je pomislio da bi mogao da se uguši. Krvavi šljajm sakupljao se u lokvu na podu. Morao je da jasno izgovori reči. Ove Voroncove morale su da razumeju.

„Podvrgnite me zemaljskoj gravitaciji“, rekao je.

„Senjor Korta“, zausti upraviteljka komore.

„Hoću da siđem na Zemlju“, rekao je Lukas Korta. „Moram da siđem na Zemlju.“

Ležao je na dijagnostičkom krevetu u medicinskom centru samo u šortsu. Oduvek se gnušao šortseva. Smešno i infantilno. Odbijao je da ih nosi, čak i kada su ušli u modu, što se dogodilo pošto su se sve mode na Mesecu smenjivale. Koža bi bila bolja. Dobro bi nosio dostojanstvo golotinje.

Žena je stajala kraj dijagnostičkog kreveta. Senzorske ruke i uređaji za davanje injekcija okružili su je kao neko božanstvo. Bila je belkinja, sredovečna, umorna. Potpuno je vladala situacijom.

„Ja sam Galina Ivanovna Volikova“, rekla je žena. „Biću vaš lični lekar.“

„Ja sam Lukas Korta“, zakrkljao je Lukas.

Desno oko doktorke Volikove zatreperilo je dok je čitala svoj medicinski interfejs. „Kolaps plućnog krila. Multifokalna moždana mikrokrvarenja – nedostajalo vam je deset minuta od verovatno fatalnog moždanog hematoma. Oštećenje rožnjače, unutrašnje krvarenje u obe očne jabučice, popucale alveole. I probušena bubna opna. Koji sam sredila.“

Uputila mu je jedva primetan, krajnje stegnut osmeh kao da se mračno zabavlja, i Lukas je shvatio da će moći da radi s njom.

„Koliko dugo...“, prošištao je Lukas Korta. Srča mu se mrvila u levom plućnom krilu.

„Najmanje jedna orbita pre nego što vas pustim odavde“, rekla je doktorica Volikova. „I nemojte da govorite.“ Orbita: dvadeset osam dana. U detinjstvu je Lukas učio fiziku ciklera; pametne orbite za minimum energije koje su oni pleli oko Meseca, dodirivali ga dvaput i onda se efektom pračke vraćali preko Zemljinog šara. Taj proces se zvao povratna orbita. Lukas nije mogao da shvati matematiku, ali to je bio deo poslovanja *Korta helija* pa je morao da nauči principe, ako već ne i detalje. Petlje oko Meseca i Zemlje dok Zemlja i Mesec opisuju sopstvene cikluse oko Sunca, a Sunce i njegovi svetovi su u svom plesu od četvrt milijardi godina oko galaktičkog centra. Sve se kretalo. Sve je bilo deo velikog bala.

Neki novi glas, neka nova prilika kraj uznožja kreveta, niža, mišićavija od doktorke Volikove.

„Može da me čuje?“ Ženski glas, jasan i melodičan.

„Može.“

„I da govori“, zastrugao je Lukas. Ljudska prilika je kročila na svetlost. Dva sveta su poznavala kapetanicu Valentinu Valerjovnu Voroncovu, a opet, ona se zvanično predstavila Lukasu Korti.

„Dobro došli na *Svetog Petra i Pavla*, senjor Korta.“

Kapetanica Valentina je bila stamena, zdepasto građena; zemaljski mišići, ruske jagodice, kazahstanske oči. Dva sveta

su takođe znala da je njena bliznakinja Jekaterina kapetanica *Naše Gospe od Kazanja*. To su bile žene iz legendi, kapetanice Voroncove. Prva legenda je glasila da su one bile jednojajčani fetusi koje su odgajile zasebne surogat-majke pod različitim gravitacijama. Jedna je rođena u svemiru, druga na Zemlji. Drugi trajni mit bio je da dele urođenu telepatiju, intimni identitet mimo komunikacije, bez obzira na udaljenost koja ih razdvaja. Kvantna magija. Treći mit bio je da se redovno smeњуju u komandi nad dva ciklera VTO. Među svim legendama o kapetanicama bliznakinjama, Lukas Korta je verovao samo u taj. Neka neprijatelji samo nagađaju.

„Koliko shvatam, tek treba da se upoznate sa situacijom na Mesecu“, rekla je kapetanica Valentina.

„Spreman sam za to.“

„Mislim da niste. Lukase, imam za vas najgore moguće novosti. Izgubljeno je sve što ste poznavali. Vaš brat Karlinjos je ubijen dok je branio Žoao de Deus. Boa Vista je uništena. Rafael je umro od gubitka vazduha.“

Pet sati, sam u orbiti transfera Mesečevom petljom, dok je pod kapsule zurio u njega: Lukasova mašta je posetila mračna mesta. Video je članove svoje porodice mrtve, svoj grad smrvljen, svoje carstvo srušeno. Očekivao je novosti koje mu je donela Valentina Voroncova, ali one su ga opet snažno pogodile i ispraznile kao vakuum.

„Od gubitka vazduha?“

„Bolje je da ne govorite, senjor Korta“, rekla je doktorka Volikova.

„Koljači *Makenzi metala* razneli su komoru na površini“, kazala je kapetanica Valentina. „Rafael je smestio sve u sklonište. Mislimo da je tragao za onima koji su još preostali kada je stanište ostalo bez vazduha.“

„To bi ličilo na njega. Nešto plemenito i glupo. Luna? Robson?“

„Asamoe su izbavile preživеле i odvele ih u Tve. Brajs Makenzi je već podneo zahtev Klavijevom sudu da zvanično usvoji Robsona.“

„Lukasinja?“ Sad je dovoljno vladao emocijama i imao fizičku kontrolu nad svojim telom da izgovori ime koje je prvo želeo da jekne. Ako je Lukasinja mrtav, on će ustati sa svoje postelje i istupiti iz vazdušne komore.

„Bezbedan je u Tveu.“

„Oduvek smo mogli da se pouzdamo u Asamoe.“ Saznanje da je Lukasinja bezbedan i siguran bilo je radost žarka kao sunce: helijum u vrelini fuzije.

„Arijelina telohraniteljka pomogla joj je da pobegne u Bairo Alto. Arijel se sada krije. Kao i vaš brat Vagner. Njega štiti čopor u Meridijanu.“

„Vuk i sakata“, šapnuo je Lukas. „A kompanija?“

„Robert Makenzi već asimiluje infrastrukturu *Korta helija*. Ponudio je ugovore vašim nekadašnjim radnicima.“

„Oni bi bili kreteni kad to ne bi prihvatili.“

„Prihvataju ih. Objavio je nastanak nove podružnice: *Makenzi topljive*. Njegov unuk-bratanac Jurij Makenzi je generalni direktor.“

„Počnem da mešam sve te Australijance posle prva dva ili tri.“ Lukas se zakikotao, duboko i sa puno krvi, zbog sopstvene mračne šale. Našaliti se znači dunuti prah u lice nadmoćnog. „Znate da su posredi bili Suni. Oni su nas napujдали jedne na druge.“

„Senjor Korta“, ponovila je doktorka Volikova.

„Sa oduševljenjem su nas naterali da se međusobno koljemo. Ti Suni planiraju decenijama.“

„*Taijang* koristi izvestan broj opcija na ekvatorijalnim nekretninama“, kazala je kapetanica Valentina.

„Nameravaju da ceo ekvatorijalni prsten pretvore u solarnu elektranu“, prošištao je Lukas. Delovi njegovog plućnog krila odvajali su se u krvavoj sluzi. Iskašljao je svežu krv. Mašinske ruke pomerile su se da obrišu crvenu tečnost.

„Dovoljno je bilo, kapetanice“, rekla je doktorka Volikova.

Kapetanica Valentina je dodirnula palac vršcima prstiju i pognula glavu; lunarni naklon, iako je ona bila žena sa Zemlje.

„Žao mi je, Lukase.“

„Pomozite mi“, rekao je Lukas Korta.

„*VTO Svemir* i *VTO Zemlja* drže se podalje od *VTO Meseca*“, rekla je kapetanica Valentina. „Naše ranjivosti su jedinstvene. Zaštita našeg elektromagnetnog katapultu u orbitalnoj tački između Zemlje i Meseca i naših lansirnih baza na Zemlji najvažnija je od svega. Rusi, Kinezi i Indijci nas ljubomorno posmatraju.“

Mašinske ruke su se ponovo pomerile. Lukas je osetio iznenadno bockanje spreja iza desnog uva.

„Kapetanice, neophodno je da Mesec misli da sam mrtav.“

Kapetanica i doktorka, spore bogobojažljive ruke medicinske jedinice, smekšale su u mrlju beline.

Nije mogao da prepozna trenutak u kojem je postao svestan muzike, ali izronio je u nju kao plivač koji se probija kroz površinu vode. Okružila ga je kao vazduh, kao tečnost posteljice i bio je zadovoljan što leži u njoj, zatvorenih očiju, diše, bez bola. Muzika je bila plemenita, razumna i uređena. Nekakav džez, zaključio je Lukas. Nije to bila njegova muzika, nije to bila muzika koju je razumeo ili cenio, ali prepoznao je njenu logiku, obrasce koje je iscrtavala kroz vreme. Ležao je dugo i trudio se da bude svestan samo muzike.

„Bil Evans“, rekao je ženski glas.

Lukas Korta je otvorio oči. Isti krevet, isti medicinski botovi, isto nefokusirano blago svetlo. Isto zujanje klima-uređaja i struje koje mu je govorilo da je na brodu, ne na nekom svetlu. Ista doktorka koja se kretala po rubu njegovog vidokruga.

„Očitavala sam vašu neurološku aktivnost“, kazala je doktorka Volikova. „Dobro reagujete na modalni džez.“

„Uživao sam u tome“, rekao je Lukas. „Dozvoljavam da ga puštate kad god poželite.“

„O, dozvoljavate?“, kazala je doktorka Volikova i Lukas je ponovo čuo razveseljenost u njenom glasu.

„Kako sam, doktorko?“

„Proveli ste četrdeset osam sati bez svesti. Popravila sam najteža oštećenja.“

„Hvala vam, doktorko“, rekao je Lukas Korta. Pomerio se kako bi se pridigao na laktove. U njemu se iskidalo meso i doktorka Volikova je tiho jeknula i pohitala do postelje. Spustila ga je na popustljivu površinu.

„Trebalo da se oporavite, senjor Korta.“

„Trebalo da radim, doktorko. Ne mogu večno da ostanem ovde. Moram ponovo da izgradim posao, a imam ograničena sredstva. I moram da odem na Zemlju.“

„Vi ste rođeni na Mesecu. Nemoguće je da odete na Zemlju.“

„Nije to nemoguće, doktorko. Ništa lakše od toga. Samo je smrtonosno. Ali opet, sve je smrtonosno.“

„Ne možete na Zemlju.“

„Ne mogu natrag na Mesec. Makenziji će me ubiti. Ne mogu da ostanem ovde. Gostoprимljivost Voroncovih nije bezgranična. Udobijte mi, doktorko. Vi ste specijalista za medicinu pri niskoj gravitaciji. Hipotetično.“

Sada nova melodija, modalna i u dugim koracima. Klavir, bas, šapat doboša. Tako male sile. Tako veliki učinak.

„Hipotetično, sa intenzivnom obukom i medicinskom podrškom, pojedinac rođen na Mesecu mogao bi da preživi dve lune u zemaljskim uslovima.“

„Hipotetično, da li bi četiri lune bile moguće?“

„Za to bi trebalo mnogo luna fizičkog treniranja.“

„Koliko luna, doktorko? Hipotetično?“

Video je da doktorka Volikova sleže ramenima, čuo tihi uzdah razdraženosti.

„Najmanje godinu dana. Četrnaest, petnaest luna. Čak ni izgledi za preživljavanje uzletanja ne bi bili bolji od pedeset procenata.“

Lukas Korta nikada nije bio kockar. On se bavi izvesnostima. Kao potpredsednik *Korta helija*, pregovarao je o neizvesnostima dok ove ne bi postale definitivne vrednosti. Sada su ga opkolile gvozdene izvesnosti, i jedina preostala nada bila je opklada.

„Onda imam plan, doktoro Volikova.“

1. DEVICA 2105.

Dečak pada s vrha grada.

Tanan je i gibak kao strujni kabl. Koža mu je boje bakra, posuta tamnim pegama. Oči su mu zelene, usne sočne i pune. Kosa mu je žbun dredova boje rđe jedva obuzdan oko glave trakom zelenom kao limeta. Dve pruge belog sjaja naglašavaju mu jagodice, a jedna vertikalna spušta mu se do središta usana. Na sebi ima sportske helanke boje mandarine, nisko krojene, i preveliku belu majicu. FRENKI KAŽE... proglašava majica.

Od krova do poda velike odaje od lave u kojoj se nalazi Kraljica Juga ima tri kilometra.

Klinci su trčali po vrhu grada; slobodnim stilom po starim, automatizovanim industrijskim nivoima, ljuljali su se kroz snast sveta toliko graciozno i vešto da je od toga zastajao dah; đipali su od ograda i stubova, skakali od zida do zida do zida, poskakivali, premetali se, tumbali, leteli preko ambisa, uvis i uvis kao da je težina gorivo koje sagorevaju kako bi okrenuli gravitaciju protiv nje same.

Dečak je najmlađi član tima. Trinaest mu je godina; hrabar je, okretan, drzak, privlače ga visine. Zagreva se sa ostalim trejserima dole, na pošumljenom podu Kraljice Juga, ali njegove

oči privlače velike kule, uvis sve do mesta gde se one sastaju s linijom sunca. Isteže mišiće, navlači prijanjajuće rukavice na šake i stopala. Vežba skokove kako bi se opustio, stupa na klupu i već posle jedne pomisli nalazi se deset metara visoko. Sto metara. Hiljadu metara; igra duž parapeta i penje se u skokovima dugim pet metara uz postolja liftova. Do vrha grada. Do vrha grada.

Dovoljna je i najmanja greška; reakcija okasnela za delić sekunde, doseg kratak za milimetar, prst nedovoljno čvrst u hvatanju. Šaka mu klizi na kabl i on pada u prazninu. Bez krika, samo sa tihim, zapanjenim brektajem.

Dečak koji pada. Leđima naniže, pokušavajući šakama i stopalima da se zakači za ruke u rukavicama koje posežu iz prepleta cevi i vodova po krovu Kraljice. Tu je trenutak šoka kada trejseri shvataju šta se dogodilo, a onda oni eksplodiraju sa svojih mesta, jure po krovu prema najbližoj kuli. Nikad neće biti dovoljno brzi da pobeđe gravitaciju.

Postoje pravila padanja. Pre nego što je prvi put skočio, popeo se, odbacio, dečak je naučio kako da pada.

Prvo pravilo: moraš da se okreneš. Ako ne vidiš šta je ispod tebe, u najboljem slučaju ćeš se teško povrediti, u najgorem poginuti. On okreće glavu, gleda dole u ogromne prostore između stotinu kula Kraljice. Izvija trup; ječi dok isteže stomačni mišić u okretu ostatka tela tako da pada licem naniže. Pod njim je smrtonosni preplet pasarela, kablova žičara, gazišta i isprepletenih vlakana između nebodera Kraljice. Mora da se provuče između njih.

Drugo pravilo: maksimalno povećaj otpor vazduha. On širi ruke i noge. Atmosferski pritisak u lunarnom staništu iznosi 1.060 kilopaskala. Ubrzanje pod gravitacijom na površini Meseca je 1.625 metara u sekundi na kvadrat. Krajnje ubrzanje za objekt koji pada u atmosferi jeste šezdeset kilometara na sat. Ako udari u pod Kraljice Juga brzinom od šezdeset kilometara na sat, imaće osamdeset procenata izgleda da pogine. Udari li

brzinom od pedeset kilometara na sat, imaće osamdeset pet procenata izgleda da preživi. Njegova modna majica lepeće na vetru. A FRENKI KAŽE: Ovako se živi.

Treće pravilo: pozovi pomoć. „Džokeru“, kaže on. Dečakov pratilac se formira na sočivu u njegovom desnom oku, u implantu u njegovom levom uvu. Pravi trejseri trče bez pomoći veštačke inteligencije. Pratilac previše lako može da izradi mapu najbolje trase, pronade skrivene rukohvate, savetuje o mikroklimatskim uslovima. Suština parkura je u autentičnosti potpuno veštačkog sveta. Džoker analizira situaciju. *U ekstremnoj si opasnosti. Obavestio sam medicinske službe i spasioce.*

Četvrto pravilo: vreme ti je prijatelj. „Džokeru, koliko još?“
Četiri minuta.

Dečak sada ima sve što mu je potrebno da preživi.

Istegnuti trbušni mišići đavolski bole, a nešto mu se cepa u levom ramenu dok on svlači majicu sa sebe. Na nekoliko sekundi prekida sa položajem raširenih ruku i nogu i zabrinjavajuće ubrzava. Vetar mu cima majicu u šakama. Ako je ispusti, ako ostane bez majice, umreće. Mora da veže tri čvora dok pada sa krajnjim ubrzanjem. Čvorovi su život. A 77. pasarela je tamo: *tamo!* Širi udove, primenjuje ono što je naučio: iskrece trup napred, ruke takođe, pomera težište iznad centra potiska. Prati poziciju. Klizi napred i promašuje most za nekoliko metara. Lica se okreću uvis prema njemu. Gledaju ponovo: letače su već vidali. Ovaj dečak ne leti. On pada.

Vezuje rukave i izrez oko vrata u šljampavu vreću.

„Vreme.“

Dva minuta. Procenjujem da ćeš udariti sa...

„Umukni, Džokeru.“

Grabi materijal majice pesnicama. Stvar je u pravilnoj proceni trenutka. Previsoko, i imaće ograničene mogućnosti manevrisanja kako bi izbegavao pasarele i mreže cevovoda između kula. Prenisko, i improvizovani padobran mu neće omogućiti

da usporava. A on želi da se spusti brzinom mnogo manjom od pedeset kilometara na sat.

„Reci mi kad bude jedan minut, Džokeru.“

Hoću.

Usporavanje će biti žestoko. Moglo bi da mu otrgne majicu iz stiska.

Onda će umreti.

Ne može to da zamisli.

Može da zamisli da se povredi. Može da zamisli kako svi gledaju odozgo u njega mrtvog i plaču zbog tragedije. Dopada mu se ta misao, ali to nije smrt. Smrt nije ništa. Čak ni ništavilo.

Ponovo pribija ruke kako bi projezdio ispod 23. kabla žičare.

Sad.

Istura ruke. Majica čegrće i lepeće na vetru. On saginje glavu kroz prostor između laktova, istura ruke uvis. Majica vezana u čvorove nadima se kao balon. Iznenadno kočenje je brutalno. On ječi zbog iščašenja već istegnutog ramena. Drži se drži se drži se. Bogovi bogovi bogovi tle je tako blizu. Padobran poskakuje i cima kao neko ko mu se opire, neko ko želi da ga ubije. Naprezanje u njegovim mišićama i ručnim zglobovima prava je agonija. Ako sada pusti, udariće snažno i nepravilno: stopalima, tako da mu kukovi i bedra budu smrskani i uterani uvis u organe. Drži se, drži se. Vapi, brekće od napora i frustracije.

„Džokeru“, dahće. „Koliko brzo...“

Mogu samo da procenim po...

„Džokeru!“

Četrdeset osam kilometara na sat.

To je i dalje prebrzo. Već vidi gde će udariti, samo sekunde ga dele od toga. Čistina između drveća, u parku. Ljudi trče po središnjim stazama, neki što dalje, a neki prema mestu gde procenjuju da će on pasti.

Medicinski botovi su odaslani, izveštava ga Džoker. Ta sjajna stvar, velika i glomazna, šta je to? Površine. Stvari koje štrče.

Paviljon. Možda za muziku, šerbet ili tako nešto. Od tkanine je. To bi moglo da oduzme poslednjih nekoliko kilometara na sat koji mu trebaju. Tamo su takođe i bockaste stvari; grede i stubovi. Ako udari ovom brzinom, to će ga proburaziti kao koplje. Ako udari ovom brzinom, svejedno bi mogao da pogine. Mora da precizno odredi trenutak. Cima jednu stranu padobrana od majice, pokušava da se podigne, pokušava da sklizne prema paviljonu. Ovo je tako teško tako teško tako teško. Ječi dok izvija bolno rame, pokušava da dođe do malo poslednjeg pobočnog kretanja. Tle hrli uvis.

On u poslednjem trenutku pušta majicu i pokušava da se iskrene napred u položaj raširenih ruku i nogu kako bi mu površina bila maksimalna. Prekasno prenislo. Uudara u krov paviljona. Tvrd je, tako tvrd. Delić sekunde omamljenog bola, a onda probija materijal. Zanet je dovoljno da ne udari u ono što se nalazi u paviljonu. Mišićama zaklanja lice i udara o tle.

Ništa ga nikad nije udarilo toliko jako. Zanjihana pesnica veličine Meseca izbija iz njega i poslednji dah, osećaj, misao. Crno. Onda dolazi k sebi, pokušava da brekće, nesposoban da se pomeri. Krugovi. Mašine, lica, na srednjoj udaljenosti ostali trejseri jure prema njemu.

Udiše. Boli ga. Svako rebro mu struže, svaki mišić stenje. On se okreće na bok. Medicinski botovi se dižu i obleću na svojim elisama. Pokušava da se odgurne i ustane sa tla.

„Nemoj, mali“, obraća mu se neki glas iz kruga lica, ali nijedna se ruka ne pruža da ga zaustavi ili da mu pomogne. On je slomljeno čudo. Ječeći se pridiže na kolena, primorava sebe da se osovi na noge. Može da stoji. Nije ništa polomio. Stupa napred, mršavo zapušteno derište u helankama boje mandarine.

„Džokeru“, šapuće, „kolika mi je bila konačna brzina?“

Trideset osam kilometara na sat.

On steže pesnicu pobednički, a onda ga noge izdaju i posrće napred. Ruke i botovi hitaju da ga uhvate: Robsona Makenzija, klinca koji je pao s vrha sveta.

* * *

„I, kako se osećaš sad kad si slavan?“

Hoang Lam Hung je naslonjen na vrata. Robson nije primečio da je on došao. Bio je zaokupljen maženjem svog iznenadnog statusa slavne ličnosti. Glas je dvaput obišao Mesec dok su Robsona prevozili u medicinski centar. Dečak koji je pao na Zemlju. Nije on pao na Zemlju. Ovo nije Zemlja. Pao je na tle. Ali to nije moglo dovoljno da ispuni usta. I nije to bio pad. Došlo je do omaške. Ostalo je bilo kontrolisano spuštanje. Ustao je i odstupio s tog mesta. Samo jedan korak, ali on je taj korak načinio. Ali čak i ako je to bilo loše, čitav Mesec je govorio o njemu, i Robson je naložio Džokeru da pretraži mrežu i nađe slike i priče o njemu. Ubrzo je shvatio da glavninu sadržaja čine iste priče i slike deljene iznova i iznova. Neke slike su bile veoma stare, iz vremena kad je bio mali, kad je bio Korta.

„Dosadi posle oko pola sata“, kaže Robson.

„Boli li?“

„Ni najmanje. Nakljukali su me koječime. Ali jeste bolelo. U tri lepe pizde materine.“

Hoang diže obrvu. Ne dopadaju mu se prostakluci koje Robson uči od svojih drugara trejsera.

Kad je Robson bio mališa od jedanaest godina, a Hoangu je bilo dvadeset devet, bili su nekoliko dana u braku. Tija Arijel je to poništila svojim pravničkim supermoćima, ali jedna noć koju su proveli zajedno bila je zabavna: Hoang je pripremio hranu, koja je uvek posebna, i podučavao Robsona trikovima s kartama. Niti jedan od njih nije naročito želeo da bude u braku. Bilo je to dinastičko uparivanje, kako bi se jedan Korta vezao za srce klana Makenzi. Počasni talac. Kortâ više nema; razve-jani su, pobeđeni, mrtvi. Sada Robson ima drugačiji porodični status, kao jedan od usvojenika Brajsa Makenzija. Zato mu je Hoang brat, a ne *oko*. Brat, ujak, čuvar.

Robson je i dalje talac.

„Pa, hajde onda.“

Robsonovo lice veli: *šta?*

„Idemo u Topionicu. Nisi valjda zaboravio?“

Robson je zaboravio. Mošnice i međica mu se stežu od strepnje. Topionica. Hoang je odveo Robsona u Kraljicu Juga kako bi ga sklonio dalje od dosega Brajsovih apetita i porodične politike Makenzija, ali Robsonov veliki strah potiče od trzaja niti koja njega i Hoanga vuče natrag u citadelu Makenzija.

„Proslava?“, kaže Hoang.

Robson klone natrag na krevet. Sto peti rođendan Roberta Makenzija. Okupljanje kuće Makenzi. Hoang i Džoker su poslali deset, dvadeset, pedeset podsetnika, ali Robsonu su oči bile na rukohvatima i prianjajućim đonovima, trejserskoj modi i načinima da se odene za svoje prvo slobodno trčanje, maksimalizovanju spremnosti i mršavljenju do težine podobne za trčanje.

„Sranje.“

„Odštampano sam ti odeću za tu priliku.“

Hoang baca torbu sa odelom na krevet. Robson je otvara. Miris sveže odštampane tkanine. Odelo *Marka Karlote* u puderplavoj boji, crna majica sa V-izrezom. Mokasine. Bez čarapa.

„Osamdesete!“, kaže Robson oduševljeno. To je novi trend, posle dve hiljade desetih, posle hiljadu devetsto desetih, posle hiljadu devetsto pedesetih. Hoang se skromno osmehuje.

„Trebalo li ti pomoć da se obučeš?“

„Ne, dobro sam.“ Robson zabacuje prekrivač i okreće se na bok kako bi ustao s kreveta. Dijagnostički botovi se povlače. Robson pada prema podu. Bledi. Ječi. Kolena mu klecaju. Robson se drži za rub postelje. Hoang je kraj njega, pridržava ga. „Možda baš i nisam.“

„Modar si od glave do pete.“

„Stvarno?“

Džoker pristupa sobnoj kameri i pokazuje Robsonu smeđu kožu prekrivenu mrljama crne i žute boje, pupoljak modrica koje se prelivaju jedne u druge. Robson se trza dok mu Hoang

zavlači ruke u rukave sakoa. Bol ga probada dok nazuva mokasine. Poslednji detalj, na dnu torbe za odelo, poslednja poslastica, naočari za sunce rejban tortuga avijator. „O, fenomenalno.“ Robson ih namiče na nos, podešava naleganje lupivši kažiprstom između sočiva. „Jao. Čak me i one bole.“

Potrebna je još jedna, poslednja stvar. Robson podvrće rukave svog sakoa *Marka Karlote* uvis do lakata.

Zaslepljujuća svetlost gori na obzorju: ogledala Topionice usmeravaju sunce u topilice voza dugog deset kilometara. Kao dete, Robson je voleo tu svetlost, jer je Topionica mogla da bude samo nekoliko minuta daleko. Pohitao bi do osmatračkog mehura vagona, pritisnuo staklo rukama, u iščekivanju trenutka kada će preći u senku Topionice i dići pogled prema hiljadama tona staništa, pogona za topljenje, utovarivača i prerađivača iznad njegove glave.

Robsonu je sada ta svetlost odvratna.

Vazduh je bio gnusan – zasićen ugljen-dioksidom i vodenim isparenjima – kada su snopovi svetla spasilačkog tima VTO prorekli zamrznuti, prazni mrak Boa Viste. Sklonište je bilo rangirano za dvadesetoro. Trideset dve duše bile su sabijene u njemu; disali su plitko, čuvali se svakog pokreta. Hladna kondenzacija kapala je sa svake ivice, rosila svaku površinu. *Gde je paizinjo?*, povikao je dok ga je odred VTO smeštao u kapsulu za transfer. *Gde je paizinjo?*, upitao je Lukasinja u spremištu lunarnog broda. Lukasinjo je pogledao preko natrpanog spremišta u Aben Asamoi, a onda odveo Robsona u toalet. Ove reči morale su da budu privatne. *Vagner se krije. Arijel je nestala, Lukas je iščezao, verovatno mrtav. Karlinjos visi o petama sa pasarele kvadre Sao Sebastijao. Rafa je mrtav.*

Njegov otac je bio mrtav.

Pravne bitke su bile žestoke i, za Mesec, kratke. Posle jedne lune Robson se nalazio u vagonu *Makenzi metala* koji je hitao

---

preko Okeana bura, sa Hoang Lam Hungom na sedištu preko puta i odredom koljača raspoređenim na diskretnoj udaljenosti, sa isključivim ciljem da otelotvore moć *Makenzi metala*. Klavijev sud je presudio: Robson Korta je sada Makenzi. Sa jedanaest i nešto, Robson nije mogao da prepozna izraz na Hoangovom licu. Sa trinaest godina on ga poznaje kao lice čoveka koji je bio primoran da izda ono što voli. Onda je ugledao jarku zvezdu na obzorju, svetlost Topionice koja je buktala u beskrajnom podnevu, i ona se iz zvezde dobrodošlice pretvorila u zvezdu pakla. Robson pamti oriše Boa Viste, njihova ogromna kamena lica isklesana u sirovom stenju bila su neprestano prisutna kao uveravanje da se život odupire hladnoj brutalnosti Meseca. Ošala, Jemanža, Šango, Ošum, Ogun, Ošosi, Ibeži Blizanci, Omolu, Ijansa, Nana. I dalje može da navede njihove parnjake među katoličkim svecima i pobroji im osobine. U privatnoj religiji Kortâ nije bilo mnogo božanskog, još manje teologije i nimalo obećanja raja ili pakla. Beskrajno vraćanje. Bilo je to prirodno, duhovi su se reciklirali onako kako zabalini recikliraju ugljenik, vodu, minerale iz odbačenog tela. Pakao je bio besmislen, surov i neuobičajen. Robson i dalje ne može da shvati zašto bi neki bog želeo da nekoga zauvek kažnjava ako ne postoji mogućnost da to kažnjavanje postigne bilo šta dobro.

„Dobro došao natrag“, rekao je Robert Makenzi iz dubina sistema za održavanje života zahvaljujući kojem je još disao. Cev za vazduh pulsirala je u njegovom grlu. „Sada si jedan od nas.“ Kod njegovog levog ramena, njegov pratilac Crveni Pas. Kod desnog, njegova žena Džejd Sun, sa pratiocem uobičajenim za *Taijang*, u obliku heksagrama iz *Knjige promena*: Ši Ke. Robert Makenzi je raširio ruke, opružio kukaste prste. „Mi ćemo se starati o tebi.“ Robson je okrenuo glavu dok su ga ruke obavijale. Suve usne okrznule su Robsonov obraz.

Onda Džejd Sun. Savršena frizura savršena koža savršene usne.

I onda Brajs Makenzi.

„Dobro došao natrag, sinko.“

Hoang nikada nije govorio o pogodbama koje je sklopio kako bi premestio Robsona iz Topionice u staru porodičnu palatu Kingskort u Kraljici Juga, ali Robson je siguran da je cena bila visoka. U Kraljici je mogao da trči, u Kraljici je mogao da bude ono što mu se dopadalo, da se druži s onima koji su mu se sviđali. U Kraljici je mogao da zaboravi na to da će uvek biti talac.

Sada ponovo dolazi u Topionicu. Bleštanje topioničkih ogledala velikog voza nadima se sve dok ne zaslepi, čak i kroz fotohromno staklo osmatračkog mehura. Robson podiže šaku da zaseni oči, a onda nastupa tama. Trepće da odagna naknadne slike. S obe strane oko njega uzdižu se šinska vozila koja nose Topionicu iznad glavne linije Ekvatorijalne pruge; na hiljade njih protežu se pred njim, krive se preko bliskog horizonta. Vučni motori, energetske kablovi, servisne platforme i nosači, pristupne lestvice: jedan bot za održavanje vere se uz potporno krovšte i Robsonove oči ga prate. Zvezde ovog neba su svetla fabrika i smeštajnih modula visoko iznad njega.

Kao Mesečevo dete treće generacije, Robson ne razume klaustrofobiju – skućeni prostori su komfor, bezbednost – ali danas ga prozori, reflektori i svetla upozorenja Topionice pritiskaju kao šaka i on ne može da se otrese spoznaje da iznad tih manjih svetiljki stoji belo usijanje žiže topioničkih ogledala i posuda sa istopljenim metalom. Vagon usporava. Hvataljke se spuštaju iz trbuha Topionice. Jedva oseća drhtaj kada se hvataljke zaključavaju, dižu i povlače vagon prema doku.

Dodir na njegovom ramenu: Hoang.

„Hajde, Robsone.“

Eno ga, eno ga!

Komora tramvaja otvara se pred licima, i sva su okrenuta prema njemu. U pet koraka Robsona opkoljavaju devojke u svećanim haljinama: kratkim i tesnim, smelim i nakinđurenim;

sjajne čarape, smrtonosne potpetice, kose začesljane unazad u oreole. Ružičaste usne, oči oivičene ajlajnerom, jagodice naglašene pravim potezima rumenila.

„Jao!“ Neko ga je bocnuo. „Da, boli.“ Nasmejane, devojke vode Robsona prema kraju vagona gde se okuplja mladež. Konzervatorijum – Fern Gali u predanju Makenzija – dovoljno je velik i kompleksan da u svojim krivudavim stazama i zonama sađenja omogući desetak podzabava. Posluga s poslužavnicima na kojima je 1788. – domaći koktel Makenzija – njiše se između izvijenih papratnica: najednom, čaša je u Robsonovoj ruci. On guta, potiskuje gorčinu, uživa u toploti koja se širi kroz njega. Paprat šušti; uređaji za klimatizaciju muljaju vlažnu atmosferu. Žive ptice ključaju lišće, strelovito lete gotovo nevidljive od brakteje do brakteje.

Robson je središte kruga dvadeset mladih Makenzija.

„Smem li da vidim modrice?“, pita devojka u zategnutoj uskoj suknji koju neprestano pokušava da povuče naniže i cipelama sa opasnim potpeticama koje uporno stavljaju na probu njenu ravnotežu.

„Dobro, da.“ Robson svlači sako, zadiže majicu. „Tu i tu. Duboka trauma tkiva.“

„Koliko uvis sežu?“

Robson svlači majicu preko glave i ruke su svud po njemu, ruke devojčica i dečaka, razrogačenih pred žutom masom modrica na njegovim leđima i stomaku, poput mape tamnih Mesečevih mora. Svaki dodir je bolna grimasa. Hladno škrabanje po njegovom stomaku: jedna devojčica je nacrtala osmehnuto lice ružičastim sjajem za usne na njegovim trbušnjacima. Za tili čas devojčice i dečaci vade svoju kozmetiku i nasrću na Robsona svetlim i tamnim ruževima, fluorescentnom bojom limete. I smeju se. Sve vreme se smeju.

„Bože, ala si žgoljav“, kaže pegavi, riđokosi mali Makenzi.

„Što se nisi razbio u paramparčad?“

„Da li te boli? A ovo, ovo; koliko te boli ovo?“